

DE VILLA

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross
Hinderlaag

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel
48 uur

James Patterson
& Brendan Dubois

De villa

Vertaald door Waldemar Noë

2020

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *The Summer House*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Getty Images

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 7970 4

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit is voor mijn familie.
– B.D.

Noot van de auteur:

Er is geen vierde bataljon in het 75e Ranger Regiment, en Sullivan County en zijn inwoners zijn ook fictief.

HOOFDSTUK 1

Lillian Zachary's reddingsmissie om haar jongere zus en nichtje uit dit krot in het landelijke Sullivan te halen verloopt niet goed. Het was vanwege de smeekbedes van haar ouders dat ze drie uur eerder op deze warme avond vanuit haar veilige appartement in Atlanta was vertrokken om Gina en haar dochttertje Polly op te halen.

Ze werpt een nerveuze blik op de wapens, die er open en bloot bij liggen, en ze huivert bij de gedachte dat ze gebruikt worden. Naast de enige buitendeur staat een pompactiegeweer, tegen de tegenoverliggende muur van het oude huis staat een jachtgeweer en naast een drietal weegschalen en plastic zakken vol marihuana liggen twee zwarte semiautomatische pistolen. Verder staan er een eiken kast en een gebarsten porseleinen gootsteen met een ijzeren kraan.

Lillian bevindt zich met haar zus en haar tweejarige dochttertje in een kamer die lacherig 'de woonkamer' wordt genoemd. Het is maar wat je onder 'wonen' verstaat. Het is er smerig, en de versleten, oude houten vloer is bezaaid met lege bierblikken, tweeliterflessen Mountain Dew, verfrommelde McDonald's-zakken en platgetrapte pizzadozen.

Ooit was dit negentiende-eeuwse huis de vakantiebestemming van een rijke familie uit Savannah die de stank en de herrie van de stad ontvluchtte. Dat was lang voordat er zoiets als airconditioning was uitgevonden en ze noemden het huis

plechtig ‘de Villa’. Maar hun rijkdom was al lang geleden verdampd en de Villa is tegenwoordig een vervallen huurwoning waar schooiers als dit groepje uitstekend in passen.

Lillian stelt zich voor hoe geschrokken de oude geesten uit Savannah zullen zijn als ze zien hoe uitgewoond en afgetakeld hun prachtige zomerverblijf erbij ligt.

Ze zit op de leuning van een zwarte bank van vinyl die bij elkaar gehouden wordt met ducttape en latjes en Gina zit naast haar. Haar zus beweegt een grappige lappenpop heen en weer voor de kleine Polly, die giechelend op de plankenvloer zit.

‘Gina, kom op, zullen we nu gaan?’ vraagt Lillian.

Haar zus schudt haar hoofd. ‘Nee, nog niet,’ zegt ze. ‘Kijk, Polly lacht. Ik vind het heerlijk als Polly lacht. Jij niet?’

Lillian is ongetrouwd, en ze lijkt niet de moederlijke drang te hebben om kinderen te dragen, maar er is iets aan de helderblauwe ogen en het onschuldige gezicht van het mollige meisje in haar roze corduroy kruippakje dat haar ontroert. Haar kleine nichtje, dat hier met haar alleenstaande moeder in een armetierig huis in een armetierig gedeelte van de staat Georgia is terechtgekomen.

Aan de andere kant van de kamer staat een grote flatscreen-tv – ongetwijfeld gestolen, denkt ze – waar drie andere bewoners een gewelddadige videogame op spelen. Zo’n *fantasy*-toestand met vuurspugende draken en ridders met machinegeweren. Het zijn twee magere, langharige jongens, van wie Lillian de namen alweer vergeten is, en een jonge vrouw die Shirley heet. Of Sally. Wat dan ook. Randy, ja, zo heette een van die losers.

De twee jongens hadden haar bedenkelijk aangekeken toen ze eerder die avond op de deur had geklopt, ze voelt zich kwetsbaar en niet op haar plek in dit gezelschap met zijn wapens. Ook al lijken ze zich daar op die bank te vermaken, er is een smeulende spanning tussen hen voelbaar die bij elk scheldwoord lijkt te groeien.

‘Die was mis, eikel!’ roept Randy uit.

‘Rot op, man!’ roept de ander terug.

Boven in de slaapkamer ligt de andere bewoner van het oude huis. Het is Stuart, Gina’s af-en-aan-vriendje, die zich niet goed voelt en vloekend en kreunend in bed ligt. Een ex-student die drugsdealer is geworden.

En die de vader van de kleine en onschuldige Polly is.

‘Gina,’ zegt ze terwijl ze haar aandacht weer op haar zus richt. ‘Alsjeblieft.’

‘Rustig aan, Lilly. Rustig aan, oké?’

Lillian wrijft haar handen over haar beige broek, en werpt nog een blik op het geweer dat tussen de tv en de voordeur staat. Alles wat ze wil, is de twee groene vuilniszakken met alle bezittingen van Gina en haar dochter door die deur naar buiten dragen. Binnen een paar minuten zal ze Gina en Polly uit dit rattenhol halen en naar Atlanta rijden, zodat ze dit elendige losersleven achter zich kunnen laten.

Dat wil zeggen, als de steeds wilder wordende jongens hen laten gaan. ‘Hé, je blijft toch wel even, hè? We gaan straks stevig feesten,’ had Randy zonet nog gezegd.

Haar mollige jongere zus draagt een zwarte legging met een Atlanta Falcons-sweatshirt erop. Ondanks haar bleekheid schitteren haar ogen vol blijdschap en liefde als ze naar haar kleine meisje kijkt. Die schittering geeft Lillian hoop. Gina was samen met Stuart naar dit stadje verhuisd. Ze had pa en ma beloofd dat ze aan het nabijgelegen Savannah Technical College een opleiding voor mondhygiëniste zou volgen. Tot een week geleden had ze niemand verteld dat ze er al vorig jaar mee was gestopt.

Vanavond gaat de situatie veranderen, denkt Lillian. Ze heeft een geweldige baan als productiemanager bij Delta, en ze weet zeker dat ze haar jongere zus een baan kan bezorgen, ook al zal het misschien fysiek werk zijn, zoals medewerker

op de bagageafdeling. Gina is een stevige en sterke meid, dus zoiets zou prima voor haar zijn en het wordt veel beter betaald dan een nachtdienst bij de plaatselijke Walmart.

Haar nichtje blijft maar lachen.

Lillian hoort het geluid van een helikopter en ze neemt zich voor dat ze over één minuut wil vertrekken. Ja, over zestig seconden zal ze tegen Gina zeggen dat ze mee moet komen.

Lillian heeft het idee dat ze een schaduw langs een raam ziet lopen.

Als hij door het naaldwoud sluipt en het doelwit tot op zo'n twintig meter is genaderd, heft hij zijn hand op en de anderen houden stil. Hij wil nog één keer goed naar het gebied kijken voordat de operatie gaat beginnen. In de verte klinkt het geluid van een helikopter die naar het nabijgelegen Hunter Army Airfield terugvliegt. Het naaldwoud roept herinneringen bij hem op aan zijn missies in de bossen van de Afghaanse provincie Kunar, vlak bij de Pakistaanse grens. Hij houdt van de geur van bomen in de nacht. Het doet hem aan thuis denken, en aan vorige geslaagde missies. Een paar meter verderop ligt een meertje waarvan de oevers met jonge bomen en struikgewas zijn overwoekerd.

Hij draait zijn hoofd langzaam van links naar rechts, de nachtkijker zorgt ervoor dat hij een helder, lichtgroen en spookachtig beeld van de omgeving krijgt. Hij kan zien dat het perceel met één etage ooit een mooi huis met twee pilaren moet zijn geweest; stijlvol, met zwarte blinden naast de ramen. Nu bladdert de verf eraf, de pilaren zijn vuil en gebarsten, en voor een van de ramen is plastic gespannen.

Er is één voordeur en die bevindt zich tussen de pilaren. Dat zal een uitdaging zijn, maar is verder geen probleem.

Vier voertuigen op het erf. Twee Chevy-pick-uptrucks en een gebutste Toyota Sentra met een gebarsten voorruit en

een achterklep die met een gerafeld touw op zijn plaats wordt gehouden. Eerdere verkenningen van het gebied leverden hetzelfde wagenpark op, bijna elke avond.

Maar vannacht is er een bij gekomen,

Een lichtblauwe Volvo-sedan.

Hij past er niet bij en heeft er nog nooit eerder gestaan.

Wat betekent dat er ten minste één extra persoon aanwezig is – of misschien wel vier, dat hangt ervan af – in het bewuste huis.

Hij zucht.

Niets aan te doen, we moeten verder.

Is hij ooit op een missie geweest die volkomen vlekkeloos verliep?

Nooit.

Dus waarom zou dat vannacht wel zo zijn?

Hij vangt de aandacht van de andere teamleden, ze nemen hun posities in terwijl hij hun voorgaat en over een open veranda naar de voordeur loopt.

Hij doet de nachtkijker op en knippert een paar keer met zijn ogen. Hij hoort muziek en de geluidseffecten van een videogame die binnen wordt gespeeld.

Maak je niet druk.

Hij trekt zijn pistool en maakt zich op om aan de klus te beginnen.

Lillian legt haar hand op Gina's schouder en wil net 'ik wil op de 1-16 zitten voordat de truckerscafés sluiten' zeggen als er een scherpe knal klinkt en de voordeur openzwaait.

De vrouw op de bank gilt en de jongen rechts – heette hij niet Gordy? – staat op en zegt: 'Hé, wat...'

Er staat opeens een man in een militaire outfit in de kamer. Hij heeft een pistool in zijn hand en Lillian steekt haar handen in de lucht. Shit, denkt ze, een politie-inval. Die kloot-

zakken worden eindelijk opgepakt voor hun dealerpraktijken.

Gek dat agenten tegenwoordig denken dat ze er als militairen moeten uitzien. Zoals deze man, die in vol gevechtstenu is – zwarte kistjes, een kogelvrij vest met een koppelriem eraan en een zwarte bivakmuts op.

‘Hé, man,’ zegt Gordy. ‘Ik ken mijn rechten en ik...’

Hij maakt zijn zin niet af als hij ziet dat de agent zijn pistool op hem richt. Lillian ziet tot haar afgrijzen dat er een geluiddemper op zit, net als in films. De zovende geluiden van twee schoten en Gordy valt achterover op de bank, zijn schedel ligt open.

Sally krijgt een wolk van bloed in haar gezicht en begint nog harder te gillen. De andere jongen klautert snel over de bank heen, waardoor hij kantelt, terwijl Lillian Gina bij haar arm pakt en ‘ren!’ schreeuwt.

Als Gina haar giechelende meisje eenmaal in haar armen heeft, duwt Lillian haar zus en nichtje voor zich uit. Ze pakt een smerig kussen van de bank en gooit het naar de schutter.

‘Gina!’ schreeuwt ze. ‘Wegwezen hier!’

Gina stormt de trap op met Polly in haar armen, en Lillian rent hen achterna.

HOOFDSTUK 2

Het grootste gedeelte van de begane grond is binnen een paar seconden geïnspecteerd, en terwijl hij langs de lichamen loopt en de warme kogelhulzen opraaft, moet hij aan films en series denken waarin ze altijd een ongeloofwaardige weergave geven van een inval.

Ze zijn er dol op om een commandoteam te tonen dat elkaar voortdurend dingen als ‘naar binnen, naar binnen’ of ‘actie, actie’ toeschreeuwt. De waarheid is dat je alles zo stil en behoedzaam mogelijk inspecteert en veiligstelt voordat je verdergaat.

Hij sluipt naar de brede houten trap, de anderen volgen hem. Voordat hij naar boven gaat, maakt hij de noodzakelijke handgebaren. Dan sluipen ze over de linkerkant verder, dit om het kraken van traptreden tot het minimum te beperken.

Hij stopt halverwege als hij koortsachtige bewegingen boven zijn hoofd hoort.

Nu lopen ze door naar boven, Gina slaat met haar vrije hand de deur links open en zegt: ‘Stuart, Stuart. O, god, Stuart...’

Lillian opent snikkend en hijgend de deur van de rechterslaapkamer. Wat er net gebeurd is, wie die man was, de wolk van bloed die neerdaalde – ze wil er niet aan denken. En zeker niet aan zijn voetstappen, die haar achternakwamen op de trap.

Ze struikelt bijna over bergen kleren, schoenen, en nog meer platgetrapte pizzadozen en bierblikken op de vloer. Twee bedden. Een bureau. Vuilniszakken met kleren. Een geopende kast.

Twee ramen. Een met een airconditioning erin die niet werkt. De andere is haar weg naar een veiligere omgeving.

Lillian bereikt het raam. Ze geeft er een ruk aan.

Geen beweging.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblíéft,’ fluistert ze.

Nog een ruk.

Niets.

Ze hoort de man met het pistool op de trap naderen.

Ze is te bang om zich om te draaien, ze durft het niet.

Nog een ruk.

Een piepend geluid.

Het raam staat nu op een kiertje, net breed genoeg om haar vingers ertussen te krijgen.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblíéft.’ Het klinkt als een gefluisterd gebed.

Ze verplaatst haar gewicht en gebruikt alle kracht in haar armen en schouders om het ding in beweging te krijgen.

Het raam gaat knarsend open.

Er stroomt frisse lucht naar binnen.

Als Lillian vooroverbuigt en haar hoofd door de raamopening steekt, hoort ze dat de andere slaapkamerdeur met een klap wordt dichtgetrokken.

Hij staat boven aan de trap en hoort dat er een raam wordt opengetrokken. Hij stapt de overloop op.

Links een kamer, rechts een kamer.

De deur rechts staat open. De andere is dicht.

Hij draait zich om en wijst op de linkerdeur, zijn teamgenoten knikken.

Hij sluipt de rechterkamer in.

Leeg.

De kamer staat vol rommel, maar hij ziet er niemand.

Het raam staat open.

Hij wil de kamer doorzoeken, maar hij luistert onwillekeurig naar de geluiden die uit de andere kamer komen. Een kreet van een vrouw, en dan klinkt een mannenstem: 'Hé... Hé!' gevolgd door de geruststellende *zoef* van een pistool met geluiddemper.

Er wordt nog een zin uitgesproken, dan twee volgende schoten om de klus af te maken.

Hij loopt door de kamer en gaat door de hopen kleren en afval. Een lamp boven de trap zorgt ervoor dat hij genoeg licht heeft.

De kast is leeg.

Oké.

Hij staat voor het open raam, buigt naar voren en tuurt naar buiten.

Lillian bijt op haar vuist en doet haar best om geen adem te halen, om niet te niezen, om geen enkel geluid te maken. Ze ligt trillend en bevend onder een van de twee onopgemaakte bedden in de kamer en ze merkt enigszins beschaamd dat ze in haar broek heeft geplast.

Er klinken langzame, afgemeten voetstappen. Er loopt iemand naar het open raam toe.

Ze sluit haar ogen en hoort haar moeders stem van meer dan vijftientig jaar geleden fluisteren: 'Er is geen monster dat op je loert. Sluit je ogen, bid tot Jezus en alles zal goed komen.'

O, mama, o, jesus, alsjeblieft alsjeblieft alsjeblieft, help me.

Hij leunt uit het raam en klapt zijn nachtkijker terug om de omgeving te kunnen zien. Nog meer bomen, nog meer

struikgewas en een ingestort bouwsel dat ooit een koetshuis moet zijn geweest.

Zou kunnen. Dit huis is zo oud en landelijk dat zoiets er goed bij past.

Hij kijkt over de rand.

Het is zo'n tien meter. Dat is nogal een sprong.

En wat is daaronder?

Twee verroeste olievaten, een rol kippengaas, een berg houten dakspanen en afvalhout.

Alles ligt er onaangeroerd bij.

Hij klapt de nachtkijker op, buigt zich terug de kamer in en ziet dat de rest van het team zich bij hem heeft gevoegd. Hij houdt een vinger voor zijn lippen.

En loopt dan door de kamer.

Lillian bijt nog steeds trillend en biddend op haar vuist als een krachtige hand haar enkel pakt en haar onder het bed vandaan sleept.

Ze gilt, rolt zich om en richt zich half op. Ze steekt haar handen omhoog en zegt: 'Alsjeblieft, alsjeblieft, nee, nee, nee!'

Iemand grijpt haar schouders en drukt haar omlaag. Een andere man – degene die Gordy net heeft doodgeschoten – zet een knie op de vloer en kijkt haar aan. Lillian ademt diep in, ze hoopt er rustiger van te worden.

Maar nee.

De man heeft een soort militair uitzierend ding op zijn hoofd, hij draagt een camouflagepak met een vest en riem eroverheen. Boven de borstzak is een stuk tape geplakt – het is de plek waar zijn naam had moeten staan, hij wil niet geïdentificeerd kunnen worden. Hij heeft zijn bivakmuts omhooggetrokken, Lillian ziet een vriendelijk en ontspannen gezicht.

'Alsjeblieft,' fluistert ze.

‘Sst,’ antwoordt hij. ‘Ik heb een paar vragen. Ik beloof je dat ik je niets zal doen.’

Lillian knikt alleen maar. Antwoord hem, denkt ze. Stel geen vragen. Antwoord hem gewoon.

‘Er was een man in de andere slaapkamer,’ zegt hij. ‘Met een vrouw en een kind. Beneden waren twee mannen en een vrouw. Is er verder nog iemand in het huis?’

‘Nee.’ Ze trilt over haar hele lichaam, de man die haar schouders vastheeft, drukt haar stevig omlaag.

‘Ben jij de eigenaar van de Volvo?’

‘Ja.’

‘Ben je hier alleen gekomen?’

‘Ja.’

‘Word je binnenkort terugverwacht door iemand?’

Het kost haar te veel tijd om deze vraag te verwerken, maar uiteindelijk antwoordt ze eerlijk, automatisch en hoopvol: ‘Nee.’

De man kijkt haar enkele lange seconden zwijgend aan, dan kijkt hij over zijn schouder om de man die achter hem staat toe te knikken. Hij trekt een hand van haar schouders weg en ze voelt het koude metaal van een pistool tegen haar slaap drukken. Lillian weet dat haar moeder het altijd verkeerd had, het monster bestaat.

HOOFDSTUK 3

Na mijn 'work-out' van deze dag rust ik uit op mijn bed in mijn huurappartement, dat vlak buiten de mariniersbasis in Quantico in Virginia ligt. Ik lees in *Glory Road*, het tweede deel van Bruce Cattons trilogie over het leger van de noordelijke staten bij de Potomac. Ik geniet van het boek en ik haat Quantico, want ik voel me er nog steeds niet thuis en het is zeker geen New York City.

Het geluid van mijn iPhone sleurt me uit het jaar 1862 en mijn hand stoot het ding van het nachtkastje af. Ik buig voorover om hem op te pakken en hap naar adem als mijn permanent beschadigde linkerbeen me toeschreeuwt om me niet te bewegen.

De gedachte aan deze arme soldaten in de Burgeroorlog, blauw en grijs, flitst door mijn hoofd. Hoe een schot in het been met een het bot versplinterende Minié-kogel zo goed als zeker tot amputatie leidde. Er zijn dagen dat ik jaloers op hen ben, ze leden voor korte tijd ondraaglijk veel pijn, maar hoefden daarna niet met een beschadigd been te leven dat constant voor een verzengende pijn zorgt.

Ik gris de telefoon van de vloer en als ik weer lig, veeg ik over het scherm om op te nemen. Ooit heb ik de gelegenheid om mijn linkerbeen te laten amputeren aan me voorbij laten gaan, en ik vraag ik me weleens af of dat wel de juiste beslissing was.

‘Cook,’ zeg ik, en een bekende stem antwoordt: ‘Phillips hier. Wat ben je op dit moment aan het doen, Cook?’

‘Naast het feit dat ik met u praat, sir, probeer ik mijn linkerbeen in het gareel te houden.’

Wat ook zo is. Mijn linkerbeen ligt op een kussen. Ik draag een donkerblauwe atletiekbroeck en een blauw met wit NYPD-T-shirt. Mijn rechterbeen is licht gebruind, licht behaard en zeer gespierd. Mijn linkerbeen is een verschrompeld rommel-tje van littekens, verbrande huid en samengetrokken kraters van vlees waar een jaar geleden het metaal in binnendrong toen ik naar Afghanistan was uitgezonden.

Maar mijn linkervoet ziet er goed uit. Dat heb ik te danken aan de degelijke legerkistjes, die mijn voet hebben beschermd in de eindeloze minuten dat mijn been in brand stond.

Kolonel Ross Phillips, die op deze heldere zaterdagmiddag nog geen twee kilometer verderop in zijn kantoor zit, komt snel ter zake. ‘We hebben een groot probleem in Georgia, het is een drama.’

‘Wacht even, sir,’ zeg ik terwijl ik vanaf mijn overvolle nachtkastje een blocnote en een pen weet te plukken. Ik zet de pen op het papier en zeg: ‘Ja?’

Hij hoest, schraapt zijn keel en zegt: ‘Sullivan, Georgia. Zo’n zestien kilometer van Hunter Army Airfield, bij Savannah. Daar zitten vier militairen in hechtenis, ze zijn gearresteerd door de sheriff van Sullivan. Ze zijn gestationeerd in Hunter.’

‘Vier?’ vraag ik.

‘Vier,’ zegt hij.

‘Namen? Bataljon?’

‘Daar wordt nu aan gewerkt.’

‘Wat is de aanklacht?’

‘Meervoudige moord.’

Mijn pen stopt ermee. Ik schrijf en schrijf, maar er komt geen inkt meer uit.

‘Hoeveel?’ vraag ik.

‘Nog iets waar we mee bezig zijn,’ zegt hij. ‘Ik zal het zo horen. Wat ik weet, is dat er zich een aantal burgers in een huis bevonden en dat ze allemaal dood zijn. Een oud, monumentaal pand dat “de Villa” werd genoemd. Een fantasierijke naam, hè? Onze vier mannen zijn achtenveertig uur later door de lokale sheriff in een truckerscafé gearresteerd.’

‘Wie is het hoofd van de CID op Hunter?’

‘Kolonel Brenda Tringali, 3rd MP Group,’ zegt hij. ‘Maar het gaat hier niet om een Humvee die uit een wagenpark is gestolen. Een meervoudige moord op burgers door vier militairen is meer iets voor jouw team. De media weten er nog niets van, maar dat zal snel veranderen.’

Hij hoest nog eens. En nog eens.

‘Kolonel... gaat het wel?’

‘Luister,’ zegt hij. ‘Ik wil dat jij en je team er vanavond zijn. De sheriff van dat district is Emma Williams. Zoek haar op, gebruik je mensen om erachter te komen wat er is gebeurd, waar het is gebeurd en waarom het is gebeurd. Veel mensen en groeperingen zullen tegen deze klotezooi in het geweer komen. Het leger is blij dat jij en je team ter plaatse zullen zijn om de klappen op te vangen.’

‘Ja, sir,’ zeg ik.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Ik neem contact met je op zodra ik meer informatie heb.’

Mijn baas hangt op en ik smijt de lege pen door de kamer. Ik trek het nachtkastje open – met mijn kiezen op elkaar omdat mijn been weer opspeelt – ik vind een nieuwe pen en maak nog wat aantekeningen.

Daarna pak ik mijn iPhone erbij. Ik moet de vier leden van mijn onderzoeksteam zien te bereiken, maar eerst is er nog een ander telefoontje dat ik moet plegen. En al is het iets waar ik tegen opzie, ik zal het nu moeten doen.

Ik zoek het bekende telefoonnummer op – bekend omdat het vorig jaar nog het nummer van mijn huistelefoon was – en wacht tot er zo'n vierhonderd kilometer verderop in Staten Island wordt opgenomen.

Dat gebeurt nadat hij één keer is overgegaan. 'Wat is er?' zegt een vrouw aan de andere kant van de lijn.

Ik wrijf over mijn slaap. 'Het spijt me, maar ik kan niet komen vanavond.'

'En morgen?' vraagt ze. 'Je weet hoe Kelli zich op je komst verheugt.'

'Morgen lukt niet, en maandag ook niet.' Ik haat het om dit te moeten zeggen.

'Jeremiah.'

'Ja?'

'Is het weer je werk?'

'Ja.'

'Duitsland?'

'Nee, dat was vorige maand. Ik ga straks naar Georgia. Is Kelli daar?'

Mijn ex-vrouw, Sandy, zegt: 'Nee. Maar maak je niet druk, ik vertel het haar wel. Hoe pap een volgend volleybaltoernooi mist. En ik zal ook tegen Kevin zeggen dat je zijn diploma-uitreiking bij de welpen maandagavond moet missen. Is er nog iets wat ik voor je kan doen?'

Een halfjaar geleden troffen deze woorden hem als een zweepslag, maar nu, nu hij ze al maanden hoort, is het ietwat afgevlakt, al kwetsen ze hem nog steeds.

'Nee, zeg tegen de kinderen dat het me spijt, en dat ik zal proberen het goed te maken.'

'Oké. En Gary O'Toole heeft hierheen gebeld, hij wilde weten of je volgende maand naar het afscheidsfeest van Pete Monahan ging.'

'Pete?' vraag ik. 'Gaat Pete met pensioen?'

‘Dat is wat Gary tegen me zei,’ zegt ze vinnig, alsof ik aan haar intelligentie of haar vermogen om goed te luisteren twijfel. ‘Volgens mij gaan ze er bij Midtown South een groot feest van maken. Je zou erheen moeten gaan.’

‘Nee,’ zeg ik.

‘Je zou moeten gaan,’ houdt ze vol, ‘en je zou het goed moeten maken met de hoofdinspecteur... Je weet dat ze je een prima bureaubaan in One Police Plaza wilden geven. Ik hoorde dat het aanbod nog steeds geldt, ondanks dat je je zo bot hebt gedragen omdat je beledigd was.’

‘Sandy,’ zeg ik, ‘fijn dat je aan de kinderen wilt vertellen dat ik niet kan komen. Ik zal proberen ze volgende week te bellen.’

Nu dit gesprek achter de rug is, stuur ik berichten met beknopte informatie naar drie teamleden. En dat het ontmoetingspunt en het tijdstip nog zullen volgen.

Ik zoek het nummer van mijn vierde teamlid op, maar voordat ik haar kan spreken, gaat mijn iPhone; het is kolonel Phillips.

‘Ik heb nieuwe informatie,’ zegt hij, ‘en het ziet er niet goed uit.’

Ik pak mijn blocnote en mijn nieuwe pen erbij. ‘Vertel, sir.’

‘De militairen... het zijn allemaal Rangers. Ze maken deel uit van het vierde Ranger-bataljon, dat gestationeerd is in Hunter Army Airfield.’

‘Shit,’ zeg ik.

‘Ja,’ zegt Phillips. ‘Dit zijn geen groentjes die net de basis-training hebben doorlopen, dit zijn vier profs.’

‘Namen?’

‘Jefferson, Barnes, Tyler en Ruiz. Een vierkoppig gevechtsteam, dat onderdeel is van het tweede peloton van de Alfa-compagnie. Jefferson is *staff sergeant* en de leider van het team.’

‘Motief?’

‘Wisten we het maar. En ik heb inmiddels het aantal burgerdoden. Zeven.’

Zeven, denk ik. Zeven burgers, neergemaaid door vier Rangers. Jezus nog aan toe.

De race is nu begonnen, en de vraag is wie er het eerst zal zijn: mijn onderzoeksteam en ik, of CNN, FOX, MSNBC en verder elke journalist met een blocnote, camera of videoapparaatuur binnen een straal van duizend kilometer. Deze mannen zullen in een handomdraai voor de rechter komen en veroordeeld worden.

‘De slachtoffers?’

Hij hoest weer. ‘Drie mannen, drie vrouwen. Allemaal van dichtbij neergeschoten.’

Ik stop met het maken van aantekeningen.

‘Wacht even,’ zeg ik. ‘U zei, zeven slachtoffers. En toen zei u drie mannen en drie vrouwen. Wat is het nu precies?’

Ik hoor de geringste trilling in zijn stem als hij het zegt.

‘Er zijn zes volwassenen doodgeschoten. En een meisje van twee.’